

а той и глухъ и мълчаливо
тъмней на висини.

"Да видяхъ азъ високий замъкъ
тамъ на прибрежната скала,
отряна отъ месеца двуроги,
и около му вредъ мъгла."

А весело ли буйний вятъръ
размята морските вълни?
Ечаха ли трапезни песни
тамъ задъ високите стени?

"Не вее вятъръ и вълните
почиватъ кротко до брега —
не песень чухъ, а плачъ: отъ него
сърцето ми се сви въ тъга."

А гордий царъ да се разхожда
съ царицата видя ли ти?
Пурпурна мантия да грее?
Корона златна да блести?

А съ тяхъ и дъщеря имъ тамо
не видя ли - злата коса
и ясенъ погледъ, дивенъ образъ
и ясенъ - слънце въ небеса?

"Бащата съ майката самички
да ходятъ тамо азъ видяхъ
въ жалейни дрехи; дъщеря имъ
я нямаше при тяхъ."

